

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **T. C.**, zastoupené JUDr. Miroslavou Kohoutovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2004, čj. OAM-236/LE-13-06- 2004, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Az 51/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, čj. 9 Az 51/2004 - 53,

t a k t o :

I. Kasační stížnost s e z a m í t á .

II. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného nebyla žalobkyně členkou žádné politické strany ani nevyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod; nebyl tedy dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dále nezjistil, že by jednání pracovníků moldavského ministerstva vnitra nebo jiných moldavských státních orgánů, na něž se žalobkyně obrátila kvůli vyhrožování

ze strany soukromých osob, bylo jednáním dosahujícím intenzity pronásledování, neboť bylo motivováno soukromou snahou využít tíživé situace žalobkyně a pokusit se finančně obohatit. Podle žalovaného je v Moldávii možné domáhat se ochrany u státních orgánů; žalobkyně však nevyčerpala tyto prostředky ke své ochraně v zemi původu. Žalovaný uvedl, že ani ze žalobkyní předložených listinných materiálů nelze dovodit její pronásledování či existenci odůvodněného strachu z pronásledování. Žalovaný poukázal na úřední záznam Policie České republiky ze dne 19. 8. 2004 o podaném vysvětlení ve věci loupežného přepadení nezletilého syna žalobkyně na území České republiky, jenž sice potvrdil skutečnosti uvedené v řízení o udělení azylu, tedy že žalobkyně byla v Moldávii vystavena jednání ze strany kriminálních struktur, avšak ani z toho nebylo možné dovodit skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že nikomu z příbuzných stěžovatelky nebyl udělen azyl a nebyla na ně vztažena překážka vycestování. Pokud jde o žádost o vydání žalobkyně do Moldávie k trestnímu stíhání pro zpronevěru finančních prostředků, osoby unikající trestnímu stíhání nelze automaticky považovat za uprchlíky, pokud není současně zjištěna existence jejich pronásledování. Podle žalovaného žalobkyně do České republiky přicestovala v červenci roku 2000 z důvodu obavy ze strany kriminálních struktur. Již v srpnu roku 2000 se však do vlasti vrátila vyřídit své majetkové záležitosti. Ani po opětovném vstupu na území České republiky pak nepožádala o udělení azylu a učinila tak až dne 21. 4. 2004, kdy zde pobývala nelegálně a byla vzata do vazby z důvodu žádosti o vydání k trestnímu stíhání. Žalobkyni přitom nebránily žádné objektivní skutečnosti v dřívějším podání žádosti o udělení azylu. Žalovaný proto žalobkyni neudělil azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a obsáhle se vypořádal i s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 9 Az 51/2004 - 53, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že ze žádného tvrzení žalobkyně nebylo možné dovodit její pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o pronásledování neznámými osobami, žalobkyně měla podle soudu na jednání státních orgánů adresovat stížnost nadřízeným složkám, což neučinila. Soud dále uvedl, že sociální skupina „bohatších občanů Moldavska“ není příkladem sociální skupiny, jež by mohla být pronásledována ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Ani z rozsáhlých listinných materiálů předložených žalobkyní v řízení o udělení azylu nelze podle soudu dovodit její pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o žádost moldavských úřadů o vydání žalobkyně k trestnímu stíhání, soud vážil souvislost s azylovými důvody, neshledal však, že je žádáno vydání žalobkyně z důvodů podle § 12 zákona o azylu; podle soudu tedy nejsou splněny důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Podle soudu nelze pominout, že žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala v červenci roku 2000 z obavy ze strany kriminálních struktur, kdy jí hrozila smrt. V srpnu roku 2000 se do vlasti vrátila, aby vyříдила své majetkové záležitosti. Ani po opětovném vstupu na území České republiky o azyl nepožádala a učinila tak až dne 21. 4. 2004, kdy tu pobývala nelegálně a byla vzata do vazby z důvodu žádosti o vydání k trestnímu stíhání. Soud v souladu s názorem žalovaného označil podání žádosti o udělení azylu v dané situaci za účelové a vedené snahou o legalizaci pobytu a vyhnutí se vydání k trestnímu stíhání. Žalobkyně navíc v žalobě ani nenamítla existenci překážky vycestování. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a po výzvě soudu ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že provedené důkazy nebyly hodnoceny jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a byly nesprávně hodnoceny. Podle stěžovatelky byly opomenuta skutečnost, že stěžovatelka

i její rodina byli v Moldávii pronásledováni pro odlišný jazyk a odlišnost od moldavské majority, což opomenul žalovaný i soud prvního stupně; proto je dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatelka připomněla, že vlast opustili v červenci roku 2000 ze strachu o život, neboť měli problémy s neznámými osobami, které jim vyhrožovali a vydírali je a byli proto nuceni prodat byt a peníze předat lidem, kteří je terorizovali. V odůvodnění rozsudku soud hodnotil výpověď stěžovatelky jako účelovou a vedenou snahou legalizovat pobyt v České republice a působit na rozhodování státních orgánů v České republice o vydání stěžovatelky k trestnímu stíhání do země původu. S tím však stěžovatelka nesouhlasí, neboť vlast opustila kvůli obavě z pronásledování. Trestní stíhání je podle stěžovatelky vykonstruované, což se snažila po celou dobu prokázat. Stěžovatelka dále nesouhlasí s hodnocením podmínek v moldavských věznicích, neboť hodnocení v rozsudku nevychází podle stěžovatelky z aktuálního stavu. Proto stěžovatelka navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 9 Az 51/2004 - 53, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky v průběhu řízení o udělení azylu. Žalovaný neshledal pochybení soudu a trvá na tom, že stěžovatelka nenaplnila důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný dále namítl opožděné doplnění kasační stížnosti a navrhl odmítnutí, resp. zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka je přesvědčena, že soud nesprávně posoudil otázku udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu je zapotřebí uvést, že tvrzení uplatněné v kasační stížnosti, že stěžovatelka i její rodina byli v Moldávii pronásledováni z důvodu odlišné národnosti i jazyka, je skutkovou novotou neuplatněnou v předchozích fázích řízení, proto k tomuto tvrzení Nejvyšší správní soud nemohl přihlédnout, neboť podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Pokud jde o poukaz stěžovatelky na problémy se soukromými osobami, s touto skutečností se řádně vypořádaly a všechny předložené důkazy zhodnotily žalovaný i soud, když uvedly, že stěžovatelka v daném případě nevyčerpala dostupné možnosti nápravy v zemi původu, a nebylo tedy možné konstatovat, že by jí byla odepřena vnitrostátní možnosti nápravy. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s tím, že bez vyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy nemůže nastoupit mezinárodní ochrana formou azylu, jež je ochranou subsidiární. Nejvyššímu správnímu soudu dále nepřísluší posuzovat důvodnost trestního stíhání stěžovatelky; bylo však konstatováno, že nejde o trestní stíhání z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu a proto tato skutečnost nemůže být důvodem pro udělení azylu. Nejvyšší

správní soud nemá výhrady proti názoru žalovaného i Městského soudu v Praze, že za dané situace byla motivem podání žádosti o udělení azylu poté, co stěžovatelka několik let pobývala na území České republiky nelegálně, snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a o vyhnutí se trestnímu stíhání. Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu